

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 5105/2020

Рев 5122/2020

Гж ап 21/2020

Гзз1 14/2020

12.11.2020. године

Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво-Одељење у Пожаревцу и Града Пожаревца, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Рачић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 218/14 од 01.07.2014. године, о жалби туженог изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Р1. 265/15 од 17.12.2015. године, о захтеву за заштиту законитости и ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж 361/15 (1994) од 15.05.2015. године, у седници од 12.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

I ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 218/14 од 01.07.2014. године.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба туженог изјављена против решења Апелационог суда у Крагујевцу Р1. 265/15 од 17.12.2015. године.

III ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж 361/15 (1994) од 15.05.2015. године.

IV ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости туженог изјављен против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж 361/15 (1994) од 15.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П 2794/2010 од 04.10.2013. године, која је исправљена решењем П 2794/2010 од 11.02.2015. године, ставом првим изреке утврђено је према туженом да су Република Србија и Град Пожаревац носиоци права јавне својине на непокретностима описаним изреком. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да Граду Пожаревцу преда испражњен од лица и ствари пословни простор са помоћним просторијама у Пожаревцу описан изреком и пословну зграду-магазин. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да Републици Србији накнади парничне

трошкове у износу од 120.000,00 динара и Граду Пожаревцу у износу од 304.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 218/14 од 01.07.2014. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 395. Закона о парничном поступку.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Р1. 265/15 од 17.12.2015. године не предлаже се Врховном касационом суду одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 395. Закона о парничном поступку.

Против наведеног решења, тужени је изјавио жалбу због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао дозвољеност жалбе у смислу чл. 385. став 1. и 411. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, 72/11) и утврдио да жалба није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је суду 01.03.1994. године, дакле пре ступања на снагу важећег Закона о парничном поступку (01.02.2012. године).

Одредбом члана 411. ранијег ЗПП, који се у овом поступку примењује, није прописано да ће се у поступку поводом ревизије сходно примењивати и одредбе члана 385. ЗПП, нити је чланом 395. ЗПП прописана могућност изјављивања жалбе на решења апелационог суда о изузетној дозвољености ревизије. Из изнетог произилази да жалба поднета против побијаног решења није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу чл. 385. и 411. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 401. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је суду 01.03.1994. године, а вредност предмета спора је означена на 150,00 динара. Ова вредност предмета спора унета је у увод првостепене и другостепене пресуде.

С обзиром да је побијана другостепена пресуда донета након ступања на снагу Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ 55/14), на ревизијски цензус примењује се одредба члана 23. став 3. тог закона, по којој је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке

Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу, тог закона.

Будући да вредност предмета спора очигледно не прелази ревизијски цензус из наведене законске одредбе, то ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 404. ЗПП.

Решењем Основног суда у Пожаревцу П 2794/2010 од 12.02.2015. године одбијен је предлог туженог за понављање поступка.

Решењем Вишег суда у Пожаревцу Гж 361/15 (1994) од 15.05.2015. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено првостепено решење.

Против другостепеног решења, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење у смислу чл. 399. и 412. ранијег ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 361. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом.

Тужени је поднеском од 30.09.2014. године поднео предлог за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Основног суда у Пожаревцу П 2794/10 од 04.10.2013. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 218/14 од 01.07.2014. године. Тужени је понављање поступка тражио због постојања нових доказа који би, да су били употребљени у парници, довели до повољнијег исхода по туженог. Као нове доказе, тужени је предложио саслушање сведока, чије оверене изјаве је приложио и уз жалбу на првостепену пресуду, предложио је читање фотокопије изјаве од 10.02.2013. године, дописа од 18.06.1966. године, дописа од 04.02.1993. године, решења о изузимању од национализације од 08.09.1961. године и уверење Историјског архива Пожаревца од 09.08.2013. године, записника са седнице НОО Пожаревац од 07.09.1961. године, и изјаве председника НОО Пожаревца од 11.07.1961. године.

У поступку је утврђено да су сви наведени докази били предложени и у жалби на првостепену пресуду, те да их је оценио другостепени суд, а део доказа је био изведен у првостепеном поступку и на њима је заснована првостепена пресуда.

С обзиром на наведено, правилан је закључак другостепеног суда да се не ради о новим доказима у смислу члана 421. став 1. тачка 9. ранијег ЗПП. Наиме, као нови докази сматрају се чињенице које су постојале у тренутку закључења главне расправе, али странкама нису биле познате, односно странке нису могле да их употребе у

поступку. У конкретном случају, сви докази на којима тужени заснива предлог за понављање поступка, већ су били предмет оцене првостепеног и другостепеног суда, па нису испуњени услови за понављање поступка из наведеног члана 421. став 1. тачка 9. ЗПП, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу трећем изреке, на основу члана 405. став 1. ЗПП.

Против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж 361/15 (1994) од 15.05.2015. године тужени је поднео захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 1. ЗПП, након што је претходно обавештен од стране Републичког јавног тужилаштва дописом ГТ I 346/15 да није подигнуто захтев за заштиту законитости.

Одлучујући о захтеву за заштиту законитости у смислу чл. 421, 401. став 2. и 404. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да захтев за заштиту законитости није дозвољен.

Из одредаба чл. 417. и 418. ранијег ЗПП произилази да странка, као и јавни тужилац, може подићи захтев за заштиту законитости само због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5. ЗПП, а наведена повреда поступка постоји увек ако је противна одредбама тог закона суд засновао своју одлуку на недозвољеним располагањима странака из члана 3. став 3. ЗПП, којим је прописано да суд неће дозволити располагања странака која су у супротности са принудним прописима, јавним поретком и правилима морала.

Захтев за заштиту законитости тужени није поднео због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5. ЗПП, односно због недозвољеног располагања странака, већ због битне повреде поступка из члана 361. став 2. тачка 1. ЗПП, због које се овај ванредни правни лек не може поднети. Зато је захтев за заштиту законитости одбачен као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу 4. изреке, на основу чл. 421, 418. и 404. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић